

Sygn. akt: I C 774/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2020 r. w G.

sprawy z powództwa **P. W. (1)**

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 21 lutego 2018 r. do dnia zapłaty

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 321 zł (trzysta dwadzieścia jeden złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania

IV. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 688, 17 zł (sześćset osiemdziesiąt osiem złotych i siedemnaście groszy) z tytułu zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb państwa

Sygnatura akt: I C 774/18

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka P. W. (2) reprezentowana przez przedstawicieli ustawowych wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. domagając się zapłaty kwoty 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lutego 2018r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę oraz kwoty 1.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 lutego 2018r. do dnia zapłaty tytułem pokrycia kosztów przyszłej operacji plastycznej usunięcia blizn. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 8 lipca 2017r. na terenie M. S. w K. na powódkę spadły szklane drzwi kabiny prysznicowej, powodując u niej poważne rozcięcie skóry ręki. Wskutek tego zdarzenia pozostały widoczne dwie blizny. Jak wskazano odpowiedzialność za wypadek ponosi administrator M. S., posiadający ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń na zasadzie art. 435 kc.

(pozew k. 3-10)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, wskazując, że odpowiedzialność ubezpieczonego może być rozpatrywana wyłącznie na gruncie art. 415 kc, a nie art. 435 kc, gdyż drzwi nie funkcjonują w oparciu o siły przyrody. Zdaniem pozwanego ubezpieczonego nie można przypisać winy za przedmiotowy wypadek, albowiem dochował należytej ostrożności w dbaniu o jakość i stan kabin prysznicowych, a przegląd techniczny obiektu odbył się dzień przed zdarzeniem. Nadto, pozwany podniósł, że powódka doznała urazu, który ma charakter przemijający, a także wskazał, że powódka nie dostarczyła żadnych dowodów na okoliczność tego, że koszt leczenia blizn wynosi 1.500 zł.

(odpowiedź na pozew k. 39-42v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W lipca 2017r. małoletnia powódka P. W. (1) (ur. (...)) spędzała wakacje wspólnie z dziadkami K. W. i W. W., podróżując jachtem. W dniu 8 lipca 2017r. powódka wraz z babcią udała się do budynku socjalnego znajdującego się w przystani M. S. w K., by skorzystać z prysznicy. Korzystanie z prysznicy było odpłatne. Po wrzuceniu monety 5 zł do automatu i naciśnięciu guzika uruchamiającego przepływ wody powódka weszła do kabiny prysznicowej, zamykając szklane drzwi. W czasie kąpieli na powódkę spadła szyba stanowiąca konstrukcję drzwi kabiny prysznicowej.

(dowód: zeznania świadka K. W. płyta CD k. 117, zeznania świadka W. W. płyta CD k. 117, przesłuchanie małoletniej powódki P. W. (1) k. 114-116)

Usłyszawszy krzyk powódki, K. W. podbiegła do niej, otrzepała ją ze szkła, a zakrwawioną lewą rękę owinęła w ręcznik. Następnie, wspólnie z dziadkami powódka udała się do kapitanatu, gdzie pracownik przystani niedokładnie opatrzył ranę plastrem i bandażem. Gdy krwawienie nie ustąpiło, dziadkowie zabrali powódkę do (...) Szpitala w K., gdzie stwierdzono rany cięte grzbietu ręki lewej oraz przedramienia lewego oraz otarcia naskórka grzbietu stopy lewej. W szpitalu pielęgniarka zaopatrzyła ranę na nodze, a lekarz założył szwy na lewej ręce. Zabieg szycia został wykonany w znieczuleniu nasiękowym. Po zaopatrzeniu rany powódka została zwolniona do domu z zaleceniem m.in. codziennej dezynfekcji rany i zmiany opatrunku.

(dowód: zeznania świadka K. W. płyta CD k. 117, zeznania świadka W. W. płyta CD k. 117, przesłuchanie małoletniej powódki P. W. (1) k. 114-116, dokumentacja medyczna k. 14-15)

W czasie dalszej części podróży powódka była zdenerwowana, uważała na rękę, nie mogła zginać palców. Po powrocie do domu powódka normalnie spędzała czas, nie musiała rezygnować z żadnych zajęć czy aktywności. Po około dwóch tygodniach zdjęto powódce szwy. Od września powódka bez problemów grała na gitarze. Po zdjęciu szwów koleżanki pytały się o blizny, natomiast nowopoznane osoby nie zwracały na nie uwagi. Po wypadku powódka nie korzystała z porad psychiatry bądź psychologa.

(dowód: przesłuchanie małoletniej powódki P. W. (1) k. 114-116)

Negatywne skutki zdarzenia z dnia 8 lipca 2017r. związane są z reakcją lękową przed powtórny zdarzeniem. Jest to umiarkowany lęk, który powoduje unikanie podobnych sytuacji. Przeżywane emocje jednak nie zaburzają funkcjonowania społecznego powódki ani nie wpływają na ograniczenie jej aktywności życiowej. Aktualnie, powódka ma adekwatne poczucie własnej wartości, jest aktywna społecznie, nie przeżywa nasilonych emocji smutku i depresji, ma zachowaną zdolność sprawowania ról społecznych. Wskazywane przez rodziców małoletniej nasilenie kompulsji może mieć związek z okresowym zaburzonym poczuciem bezpieczeństwa, jednak sama powódka nie widzi nasilenia ww. reakcji pod wpływem bodźców zewnętrznych.

(dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii A. W. k. 135-144)

Na skutek zdarzenia z dnia 8 lipca 2017r. powódka doznała uszczerbku w postaci pionowej blizny powierzchni grzbietowej ręki lewej o długości około 3 cm okolicy stawu śródrečno – paliczkowego palca IV. (po zaopatrzeniu szwami) oraz blizny części dalszej przedramienia lewego (po leczeniu zachowawczym). Wskazane blizny nie

spowodowały uszczerbków funkcjonalnych kończyny górnej lewej. Wskutek zdarzenia powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 %. Rokowania co do całkowitego wyleczenia blizn są ostrożne. Przeprowadzenie zabiegu chirurgicznego usunięcia blizn jest niecelowe i może doprowadzić do powstania nowych blizn pooperacyjnych.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii A. K. k. 182-182a wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 198 oraz ustną opinią uzupełniającą płyta CD k. 200)

Obowiązki administratora M. S. w K. wykonuje Zarząd (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., który był objęty ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej na mocy umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym Towarzystwem (...) SA z siedzibą w W..

(dowód: polisa ubezpieczeniowa k. 49-50)

Budowa basenu rybackiego na W. S. w (...) wraz z infrastrukturą została wykonana na podstawie umowy z dnia 27 sierpnia 2014r. zawartej przez Zarząd (...) sp. z o.o. z siedzibą w K..

(dowód: umowa z dnia 27 sierpnia 2014r. wraz z aneksem k. 69-85)

W dniu 7 lipca 2017r. została przeprowadzona okresowa, coroczna kontrola stanu technicznego budynku socjalnego nr (...) w K. przy ul. (...). Kontrola nie obejmowała sprawdzenia stanu kabin prysznicowych.

(dowód: protokół z okresowej kontroli stanu technicznego k. 86-90)

Pismem z dnia 16 stycznia 2018r. pełnomocnik powódki dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu i wezwał go do zapłaty kwoty 1.500 zł tytułem pokrycia kosztów przyszłego zabiegu chirurgii plastycznej celem usunięcia powstałych blizn oraz do zapłaty kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Decyzją z dnia 1 marca 2018r. pozwany odmówił spełnienia świadczenia, wskazując, że ubezpieczony nie ponosi odpowiedzialności cywilnej za zdarzenie.

(dowód: zgłoszenie szkody z dnia 16 stycznia 2018r. k. 25-27, decyzja pozwanego z dnia 1 marca 2018r. k. 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków K. W., W. W., T. W., dowodu z przesłuchania małoletniej powódki, dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii oraz chirurgii.

W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach sprawy (dokumentacja medyczna, korespondencja stron, protokół okresowego przeglądu stanu technicznego budynku, polisa ubezpieczenia OC), które zgodnie z art. 243¹ kpc stanowią dowody bez wydawania odrębnego postanowienia, są wiarygodne, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani też nie twierdziła, że treść przedmiotowych dokumentów jest niezgodna z prawdą, a nadto nie posiadają one żadnych cech świadczących o ich przerobieniu, podrobieniu czy innej ingerencji itp. W ramach swobodnej oceny dowodów Sąd uznał, że wymienione powyżej dokumenty przedstawiają faktyczny przebieg leczenia powódki po zdarzeniu z dnia 8 lipca 2017r., treść stosunku ubezpieczenia łączącego ubezpieczonego oraz pozwanego oraz faktyczny przebieg postępowania likwidacyjnego.

Jeśli chodzi o ocenę osobowego materiału dowodowego to należy zauważyć, że świadkami byli członkowie najbliższej rodziny małoletniej powódki, a więc osoby, które również miały interes w rozstrzygnięciu sprawy na korzyść strony powodowej. Z tego względu – w zakresie dotyczącym następstw wypadku – należało podejść do tych zeznań z ostrożnością. O ile zeznania te w zakresie okoliczności zdarzenia nie budzą żadnych wątpliwości, o tyle w zakresie skutków tego zdarzenia wydają się nieco przejawskrawione. W swoich zeznaniach świadek K. W. wskazywała, że zdarzenie stanowiło dla powódki „bardzo duży szok”, „wielki szok”. W świetle zeznań samej małoletniej powódki takie sformułowania należało uznać jednak za nieadekwatne do stanu emocjonalnego powódki po zdarzeniu. Z

kolei z zeznań ojca powódki wynika, że powódka korzystała z porad psychologa, jednak okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia ani w zeznaniach samej poszkodowanej ani w opinii biegłego psycholog.

Natomiast, Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom małoletniej powódki. Małoletnia opisała szczegółowo przebieg zdarzenia, a także wskazała na skutki wypadku zarówno w zakresie stanu emocjonalnego jak również codziennego funkcjonowania. Zdaniem Sądu zeznania te były wyjątkowo szczere, spontaniczne oraz pozbawione znamion agrawacji.

Za wiarygodny dowód na okoliczność następstw wypadku dla stanu zdrowia powódki po wypadku Sąd uznał też dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii A. K.. W ocenie Sądu opinia została przez biegłego sporządzona w sposób rzetelny, profesjonalny i z zachowaniem należytych standardów, stanowiąc w pełni przydatny dowód do rozstrzygnięcia sprawy. Przedstawione w opinii wnioski dotyczące stanu zdrowia powódki, przebiegu leczenia, następstw wypadku oraz rokowań na przyszłość są jednoznaczne i stanowcze, poparte wszechstronną analizą przedstawionej dokumentacji medycznej oraz badaniami poszkodowanej. W tym zakresie opinia nie budzi żadnych wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania oraz zasad doświadczenia życiowego. Natomiast, w zakresie dotyczącym wysokości kosztów usunięcia blizn opinia pozostaje całkowicie nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Z opinii wynika, że biegły nie dysponuje wiadomościami specjalnym w powyższym zakresie. Jednocześnie zważyć bowiem należy, iż ustalenia co do kosztu takiego zabiegu biegły oparł wyłącznie na dostarczonej przez stronę powodową wiadomości e – mail podpisanej (...). Wydruk przedmiotowej wiadomości nie stanowi jednak dokumentu w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W rozumieniu art. 245 kpc dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zakres przedmiotowy art. 245 kpc nie obejmuje dokumentów wystawionych w formie dokumentowej. W efekcie zawarte w tym przepisie domniemanie pochodzenia treści dokumentu od jego wystawcy, tak jak i domniemanie autentyczności (prawdziwości) nie dotyczy takich dokumentów tekstowych, jak pliki tekstowe zapisane w pamięci komputera, czy na karcie SIM lub w pamięci telefonu, w tym wiadomości tekstowe przesyłane za pomocą poczty elektronicznej lub wiadomości SMS. Dokumentem pisemnym nie jest również papierowy wydruk wiadomości z poczty elektronicznej czy wiadomości SMS. Dokumenty sporządzone w formie dokumentowej stanowią odrębną od dokumentów urzędowych i prywatnych kategorię dokumentów procesowych (por. T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–50539. Tom I, Warszawa 2019). Zgodnie natomiast z art. 77² kc do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. W rozpatrywanym przypadku opatrzenie przedłożonego dokumentu nazwą (...) nie pozwala w ogóle na ustalenie osoby składającej oświadczenie. Z powyższych przyczyn załączone pismo nie może stanowić dowodu w postępowaniu cywilnym, a tym samym nie może być wyłączną podstawą ustaleń faktycznych w zakresie wysokości szkody.

Natomiast, za w pełni wiarygodny i przydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd uznał także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii A. W.. Przedstawiona przez biegłą opinia została sporządzona w sposób rzetelny, fachowy na podstawie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, wywiadu od powódki i co istotne w oparciu o wyniki testów psychologicznych. Przedmiotowa opinia jest jasna, logiczna, nie zawiera żadnych luk czy sprzeczności, a wnioski do jakich doszła biegła zostały należycie i przekonująco uzasadnione.

Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 805 kc, art. 822 kc, art. 445 § 1 kc i art. 444 kc. Przepis art. 805 kc stanowi legalną definicję umowy ubezpieczenia. Wedle natomiast przepisu art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do art. 822 § 2 kc jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Według art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc w razie uszkodzenia ciała

lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Stosownie do art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia.

Podkreślić należy, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela jest pochodną odpowiedzialności sprawcy. W przedmiotowej sprawie powstał spór co do zasady odpowiedzialności podmiotu ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Strona powodowa jako podstawę odpowiedzialności wskazywała przepis art. 435 kc, statuujący odpowiedzialność prowadzącego na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody na zasadzie ryzyka. Z kolei strona pozwana wskazywała, że odpowiedzialność ubezpieczonego winna być rozpatrywana na gruncie art. 415 kc, który odpowiedzialność sprawcy opiera na zasadzie winy. Zdaniem Sądu, w okolicznościach rozpatrywanego przypadku należało przyznać rację pozwanemu. Zważyć bowiem należy, iż zdarzenie powodujące szkodę miało miejsce w budynku socjalnym M. S. w K., który znajduje się w zarządzie Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Zgodnie z KRS podmiot ten zajmuje się działalnością usługową wspomagającą transport morski. W ocenie Sądu działalność portu morskiego czy jachtowego odbywa się na podobnych zasadach jak portu lotniczego. Jak natomiast wskazuje się w orzecznictwie port lotniczy nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 kc. Przedsiębiorstwem, o którym mówi przepis art. 435 kc, jest taki podmiot, dla którego korzystanie z sił przyrody jest warunkiem koniecznym istnienia, a jego struktura, system organizacji i pracy dostosowany jest do sił przyrody, którymi się posługuje. Zupełnie inną rzeczą jest korzystanie z maszyn lub urządzeń poruszanych za pomocą sił przyrody, która to cecha nie ma znaczenia z punktu widzenia zakwalifikowania danego podmiotu jako przedsiębiorstwa wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2014r., VI ACa 1047/13, L.). Zatem przyjęć należało, że ubezpieczony, podobnie jak port lotniczy, udostępnia jedynie odpowiednią infrastrukturę do obsługi ruchu morskiego czy ruchu jachtowego. W świetle ugruntowanego orzecznictwa ustalenie, czy dane przedsiębiorstwo jest wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody musi zostać poprzedzone stwierdzeniem, czy wykorzystanie sił przyrody stanowi dla przedsiębiorstwa czy zakładu warunek jego podstawowej działalności, a nie tylko jest do tego pomocne. W przedmiotowym przypadku działalność ubezpieczonego niewątpliwie nie opiera się na posługiwaniu jachtami czy statkami morskimi, lecz na udostępnianiu odpowiednich urządzeń dla przedsiębiorstw, czy też osób prywatnych, które takimi statkami się posługują.

Przesądziwszy zasadę odpowiedzialności, w dalszej kolejności należało poczynić ustalenia, czy ubezpieczony ponosi winę za wypadek powódki. Zważywszy, iż pomieszczenia, w których znajdowały się kabiny prysznicowe, były udostępniane za odpłatnością, nieograniczonej liczbie użytkowników, na ubezpieczonym – jako podmiocie wykorzystującym ww. obiekt w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – spoczywał obowiązek zapewnienia bezpiecznego użytkowania urządzeń prysznicowych, bez narażania kogokolwiek na szkodę. W tym celu ubezpieczony winien był zadbać nie tylko, aby kabiny posiadały odpowiednie atesty, ale przede wszystkim, aby ich stan techniczny nie powodował zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników. W rozpatrywanym przypadku nie sposób jednak uznać, aby ubezpieczony należycie wywiązał się z tego obowiązku. Przede wszystkim nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że to małaletnia powódka uszkodziła drzwi do kabiny prysznicowej. W chwili wypadku powódka była 11 – letnim dzieckiem, które z racji drobnej budowy ciała nie dysponowało wystarczającą siłą, aby uszkodzić szybę w drzwiach kabiny. Zresztą, żaden dowód złożony do akt sprawy nie potwierdza, aby powódka w jakikolwiek sposób mogła przyczynić się do powstania szkody. Z opisu zdarzenia przytoczonego przez małaletnią wynika, że korzystając z prysznica dokonała ona typowych czynności, jakie wiążą się z korzystaniem z takiego urządzenia. Nie uderzyła w drzwi, nie rzuciła w nie żadnym przedmiotem etc. Po prostu, szyba spadła na nią w trakcie korzystania z kąpieli. Nie zaszły również żadne zjawiska o charakterze nadzwyczajnym, które mogłyby spowodować powstanie szkody. W tych okolicznościach jedyną przyczyną powstania szkody musiał być zły stan techniczny drzwi. Jak natomiast wskazano powyżej, odpowiedzialność za należyte utrzymanie kabin prysznicowych ponosi ubezpieczony. Nawet, jeśli uszkodzenie powstało niedługo przed skorzystaniem przez powódkę z prysznica, to jako podmiot profesjonalny i czerpiący korzyści z udostępniania obiektu, ubezpieczony powinien był w taki sposób zorganizować pracę, aby na bieżąco monitorować stan kabin (np. obchód pracownika co jakiś czas) i wyłączać z eksploatacji niesprawne,

uszkodzone kabiny. Natomiast, w żaden sposób o należyтым wypełnieniu ww. obowiązków nie świadczy pozytywny wynik okresowej kontroli stanu technicznego obiektu przeprowadzonej w dniu 7 lipca 2017r. Z treści protokołu bowiem nie wynika, aby kontrolą objęte były również kabiny prysznicowe. W związku z powyższym należało uznać, że co do zasady ubezpieczony ponosi odpowiedzialność za powstanie szkody, co z kolei przesądza o odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, którego wiązała z ubezpieczonym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Kolejną sporną kwestią był rozmiar szkody niemajątkowej. W odpowiedzi na pozew strona pozwana podnosiła, że wskutek zdarzenia powódka nie poniosła żadnego trwałego uszczerbku, a w związku z tym dochodzona kwota zadośćuczynienia jest zawyżona. Zarzuty strony pozwanej tylko w części zasługują na uwzględnienie. Zdaniem Sądu za odpowiednią w rozumieniu art. 445 kc kwotę zadośćuczynienia należało uznać kwotę 3.500 zł. Zważyć bowiem należy, iż wskutek zdarzenia z dnia 8 lipca 2017r. powódka doznała stosunkowo niewielkiego urazu, który nie utrudniał jej bieżącego funkcjonowania. Z opinii biegłego sądowego wynika, że skutkiem wypadku są wyłącznie dwie blizny: jedna pionowa na powierzchni grzbietowej ręki lewej o długości około 3 cm okolicy stawu śródrečno – paliczkowego palca IV. oraz druga na części dalszej przedramienia lewego. Pierwsza z blizn sprowadza się do niewielkiego przebarwienia skóry na kolor nieco ciemniejszy, zaś druga ma kolor jaśniejszy od skóry. Obie blizny są niewielkie od 1 cm do 3 cm. Biegły ocenił, że ww. blizny powodują jedynie 2 % trwały uszczerbek na zdrowiu. Nie są to zatem wielkie, szpecące blizny przerostowe, które rzuciłyby się w oczy. Nadto, jak wskazał biegły wymienione blizny nie powodują żadnych uszczerbków funkcjonalnych kończyny górnej lewej. Potwierdzają to także zeznania powódki. Małoletnia zeznała bowiem, że jedynie do czasu zdjęcia szwów nie mogła zginać palców i musiała uważać, aby nie zamoczyć opatrunku. Poza tymi niedogodnościami uraz nie miał wpływu na funkcjonowanie powódki. P. W. (1) zeznała, że po powrocie z feralnego rejsu normalnie spędzała czas i nie musiała rezygnować z żadnych zajęć czy aktywności. Przedmiotowe blizny nie są również powodem zainteresowania ze strony osób trzecich. Jak bowiem wynika z zeznań małoletniej, osoby, które spotykają ją po raz pierwszy nie zwracają uwagi na te blizny. Jedynie, znajomi, którzy od dłuższego czasu znali powódkę dopytywali o powstanie blizn.

Przedmiotowe zdarzenie nie miało również większego wpływu na stan emocjonalny powódki. Z zeznań powódki oraz świadków wynika, że w czasie dalszej części podróży powódka była zdenerwowana i uważała na rękę. Niemniej, należało uznać, że była to naturalna reakcja młodej osoby na przykre zdarzenie losowe. Nadto, również z opinii biegłego psychologa wynika, że wypadek nie wiązał się ze szczególnymi konsekwencjami dla stanu emocjonalnego poszkodowanej. Biegła wskazała, że negatywne skutki zdarzenia związane są jedynie z reakcją lękową przed powtórnyim zdarzeniem. Jest to jednak umiarkowany lęk, który powoduje unikanie podobnych sytuacji. Zdaniem biegłej przeżywane emocje nie zaburzają jednak funkcjonowania społecznego powódki ani nie wpływają na ograniczenie jej aktywności życiowej. Na podstawie wywiadu z małoletnią powódką oraz przeprowadzonych testów psychologicznych biegła stwierdziła, że aktualnie, powódka ma adekwatne poczucie własnej wartości, jest aktywna społecznie, nie przeżywa nasilonych emocji smutku i depresji, ma zachowaną zdolność sprawowania ról społecznych. Z powyższego wynika, że przedmiotowe zdarzenie nie odcisnęło poważnego piętna na żadnym aspekcie życia powódki. Poszkodowana normalnie funkcjonują na łonie rodziny, w środowisku szkolnym i rówieśniczym. Co prawda wspomnianie o wypadku jest dla małoletniej przykre, niemniej jest to naturalna reakcja związana ze wspomnianiem nieprzyjemnych zdarzeń losowych.

Mając zatem na uwadze ogół skutków zdarzenia, w tym rozmiar i trwałość obrażeń, młody wiek powódki, wpływ na funkcjonowanie we wszelkich aspektach życia, Sąd uznał, że odpowiednia w stosunku do rozmiaru szkody niemajątkowej pozostaje kwota 3.500 zł.

Natomiast, Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania o zapłatę kwoty 1.500 zł tytułem przewidywanych kosztów operacyjnego usunięcia blizn. Strona powodowa – reprezentowana przez fachowego pełnomocnika – nie wykazała bowiem swojego roszczenia w tym zakresie co do zasady i wysokości, w szczególności w pozwie nie zgłoszono wniosku o dopuszczenie biegłego o odpowiedniej specjalności (np. biegłego z zakresu chirurgii plastycznej) na okoliczność istnienia wskazań do operacyjnego usunięcia blizn i kosztu takiego zabiegu. Natomiast pozwany w całości zakwestionował zgłoszone żądanie. Nie ulega wątpliwości, że ocena zasadności powództwa wymagała wiadomości specjalnych. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego chirurga zgłosiła jedynie strona pozwana. Jednak

biegły z zakresu chirurgii nie potwierdził, aby istniały wskazania do wykonania zabiegu usunięcia blizn. Zdaniem biegłego A. K. wykonanie takiego zabiegu byłoby niecelowe, albowiem w miejsce usuniętych blizn mogą powstać nowe blizny pooperacyjne. Biegły zalecił leczenie dermatologiczne. Nadto, nie udowodniono kosztów takiej operacji. Jak wskazano już powyżej – przy okazji oceny dowodów – wskazując koszt zabiegu biegły powołał się wyłącznie na wydruk z wiadomości e – mail przesłany przez nieustaloną z imienia i nazwiska osobę. Takie niepodpisane pismo, niepozwalające na ustalenie osoby składającej zawarte w nim oświadczenie nie może stanowić dowodu w postępowaniu cywilnym. Po wtóre, nie sposób uznać, że powołując się na takie pismo biegły dostarczył jakiegokolwiek wiadomości specjalne. Jednocześnie, należy zauważyć, że drugi załączony przez pełnomocnika powódki wydruk z wiadomości e – mail pochodzący od J. T. potwierdza stanowisko biegłego K. co do niecelowości przeprowadzenia zabiegu. Autor wiadomości wskazuje, że nie ma żadnego sposobu na całkowite pozbycie się blizn, a efekty zabiegów nie są do końca przewidywalne. Zważywszy zatem na powyższe Sąd uznał, że strona powodowa nie wykazała roszczenia o zapłatę kwoty 1.500 zł i tym samym powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Podsumowując, na mocy art. 805 kc, art. 822 kc, art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. Od tej kwoty, zgodnie z art. 481 kc i art. 817 kc, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 21 lutego 2018r. do dnia zapłaty tj. od dnia następnego po upływie 30 – dniowego okresu na zaspokojenie roszczenia, o jakim mowa w art. 817 kc.

W pozostałym zakresie na mocy powyższych przepisów a contrario powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc i rozliczył je stosunkowo, uznając, że powódka wygrała niniejszy spór w 54 %, zaś pozwany w 46 %. Koszty strony powodowej stanowiły uiszczona opłata sądowa od pozwu (325 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) – w łącznej wysokości 2.142 zł, z czego należy jej się kwota 1.157 zł. Z kolei koszty strony pozwanej stanowiły koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.817 zł, przy czym należy jej zwrot od przeciwnika kwoty 835,82 zł. Po wzajemnym skompensowaniu należności należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 321 zł.

Na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Sądu Rejonowego – Skarbu Państwa w G. nieuiszczone koszty wynagrodzenia biegłych, które zostały tymczasowo wypłacone ze Skarbu Państwa w wysokości 688,17 zł. Zważyć należy, iż wpłacona zaliczka została zwrócona pozwanemu w całości (k. 128).